RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 85.295 van 11 februari 2000
in de zaak A. 83.779/VII-18.178.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. LAMRABET,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Marokkaanse nationaliteit, op 26 april 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 januari 1999 om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 17 maart 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 november 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. LAMRABET, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, is België binnengekomen in 1991 en is houder van een Marokkaans nationaal paspoort geldig tot 5 augustus 2000 dat voorzien is van een studentenvisum.

1.2. Op 3 juli 1991 heeft verzoekster een studentenvisum aangevraagd bij de Belgische Ambassade in Marokko.

1.3. Verzoekster schreef zich aanvankelijk in aan de ULB teneinde haar studie te vervolmaken gedurende twee schooljaren (1991-1992/1992-1993). Vervolgens werd verzoekster studente aan de UIA voor het behalen van een Mastersdiploma in de Biologie voor vijf opeenvolgende schooljaren (1993-1994/1994-1995/1995-1996/1996-1997/

1997-1998). Voor het schooljaar 1998-1999 schreef verzoekster zich ten slotte in aan de FVG.

1.4. De heer B. D. ondertekende een verbintenis tot tenlasteneming voor verzoekster voor de duur van de studie van verzoekster in België aan de ULB en de UIA.

1.5. Het regelmatig verblijf van verzoekster is verstreken sedert 31 oktober 1998, aangezien zij geen geldig bewijs van bestaansmiddelen kon voorleggen voor het academiejaar 1998-1999.

1.6. Op 17 maart 1999 werd het bevel van 6 januari 1999 van de Minister van Binnenlandse Zaken om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekster betekend. De motivering van dit bevel luidt als volgt :

> "Artikel 31, § 2-2*l* :
> - betrokkene kan geen bewijs meer aanbrengen dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt
> - voor het academiejaar 1998-1999 kan zij geen verbintenis tot tenlasteneming of studiebeurs voorleggen, noch kan zij op enige andere wettelijke wijze bewijzen in haar onderhoud te kunnen voorzien en de kosten die gepaard gaan met haar studies te kunnen betalen.".

1.7. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing.

1.8. Op 23 maart 1999 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.9. Bij een schrijven van 29 maart 1999 liet verzoekster weten aan de Minister van Binnenlandse Zaken

dat H. R. een verbintenis tot tenlasteneming voor verzoekster heeft ondertekend op 24 maart 1999.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekster in een enig middel aanvoert wat volgt :

> "Schending van de artikelen 61 en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991.
>
> Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster geen bewijs meer kan aanbrengen dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt en zij voor het academiejaar 1998-1999 geen verbintenis tot tenlasteneming of studiebeurs kan voorleggen, noch op enige andere wettelijke wijze kan bewijzen in haar onderhoud te kunnen voorzien en de kosten die gepaard gaan met haar studies te kunnen betalen.
>
> Terwijl verzoekster van bij de aanvang van haar voortgezette universitaire studies tot het behalen van een Master in de Biologie, tenlaste werd genomen door de heer B. D., wonende te 2000 Boom, en dit voor de ganse duur van haar studies.
>
> Verzoekster bekwam telkens de verlenging van haar verblijfstitel dankzij deze verklaring tot tenlasteneming.
>
> Op 30 september 1998 schreef verzoekster zich in aan de Faculteit van Vergelijkende Godsdienstwetenschappen als regelmatige studente.
> Deze instelling is een instelling met volledig dagonderwijs.
>
> Verzoekster wenste echter de heer B. D. niet langer te belasten met de financiële verantwoordelijkheid voor de duur van deze studie.
> Verzoekster vond een goede vriendin en familielid bereid om haar voor de duur van de studie ten laste te nemen.

Verzoekster kreeg aan het einde van elk academiejaar een bericht van de gemeente om haar verlenging in orde te komen brengen, waarna zij de nodige documenten binnenbracht.
Dit jaar verliep het echter niet zo.
Verzoekster werd naar het gemeentehuis uitgenodigd en daar werd haar onmidde(l)lijk een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Er werd verzoekster niet gevraagd of zij nog in de voorwaarden verkeerde om haar verblijf als student(e) te verlengen, voornamelijk of zij al dan niet beschikte over een bewijs tot tenlasteneming.

Verzoekster heeft altijd aan de voorwaarden beantwoord om een verlenging te bekomen van haar verblijf in België als studente. De tegenpartij verlengde haar verblijf dan ook elk academiejaar.

De tegenpartij acht dat verzoekster niet meer beantwoordt aan de vereisten van art. 61, 2-2*/* van de vreemdelingenwet voor het academiejaar 1998-1999, terwijl verzoekster een bewijs tot tenlasteneming voorlegt voor dat betreffende academiejaar.

Het feit dat deze tenlasteneming pas in maart 1999 werd neergelegd bij de gemeente is te wijten aan het feit dat verzoekster gewoon was om eerst een uitnodiging te bekomen van de gemeente om de documenten voor de verlenging van haar verblijf binnen te brengen.
Aangezien verzoekster pas in maart een uitnodiging bekwam van de gemeente, legde zij ook maar pas in maart het bewijs van tenlasteneming neer.

De motivering van de bestreden beslissing als zou verzoekster geen bewijs kunnen voorleggen van voldoende bestaansmiddelen en tenlasteneming is bijgevolg niet juist.

Het bevel het grondgebied te verlaten is onvoldoende gemotiveerd en schendt bijgevolg de artikelen 61, 2, 2*/* en 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet.";

2.2. Overwegende dat verzoekster een schending inroept van de motiveringsplicht op grond van de artikelen 61 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringswet doordat de bestreden beslissing ten onrechte vermeldt dat zij geen bewijs meer kan aanbrengen dat zij over voldoende middelen van bestaan zou beschikken met

betrekking tot het academiejaar 1998-1999, dat zij pas in maart 1999 een attest van verbintenis tot tenlasteneming kon voorleggen, dat dit zou te wijten zijn aan het feit dat zij gewoon was om eerst een uitnodiging te bekomen van de gemeente om de documenten voor te leggen met betrekking tot de verlenging van haar verblijf, en dat zodoende de bestreden beslissing onvoldoende zou zijn gemotiveerd;

Overwegende dat krachtens artikel 101 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenen, een vreemde student zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats moet aanmelden om de verlenging of de vernieuwing van zijn verblijfsvergunning aan te vragen, uiterlijk één maand vóór de vervaldatum; dat verzoeksters verblijfsvergunning op 31 oktober 1998 zou vervallen; dat verzoekster een attest van inschrijving aan de FVG van 7 oktober 1998 kon voorleggen voor het schooljaar 1998-1999; dat verzoekster pas een bewijs van voldoende bestaansmiddelen voorlegde gedagtekend op 24 maart 1999, dit is na de betekening van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat de gemeente haar pas uitnodigde in maart 1999 om de vereiste documenten voor te leggen; dat verzoekster evenwel de vereiste documenten uiterlijk één maand vóór de vervaldatum diende voor te leggen; dat in een schrijven van 29 maart 1999 verzoeksters Raadsvrouw echter het volgende vermeldt : "De reden waarom deze wettiging pas dan heeft plaatsgehad is te wijten aan het feit dat Dhr. B. begon te twijfelen of hij mijn cliënte nog kon blijven ten laste nemen, aangezien hij een vraag kreeg van zijn moeder in Marokko om haar ten laste te nemen. Mijn cliënte achtte het ook beter om een ander persoon te vragen haar ten laste te nemen gezien zij een nieuwe

studie begon, nadat zij haar eerste succesvol afrondde"; dat het te laat indienen van een verbintenis tot ten laste neming blijkt te wijten te zijn aan de nalatigheid van verzoekster zelf; dat bovendien na acht jaar studie in België, van verzoekster toch wel kan verwacht worden dat zij op de hoogte is van de regeling in verband met het indienen van een attest van verbintenis tot tenlasteneming; dat een latere voorlegging van een verbintenis tot tenlasteneming niet meer in aanmerking kan worden genomen; dat de motivering van het bestreden bevel derhalve afdoende en pertinent is zodat kan besloten worden dat het bestreden bevel voldoende gemotiveerd is;

Overwegende dat het enig middel niet ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**